

Thị Lang Của Bá Chủ

Contents

Thị Lang Của Bá Chủ	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	1

Thị Lang Của Bá Chủ

Giới thiệu

Thể loại: ngắn, cổ trang, âm áp, thanh thủy, HEThân là lâu chủ của Ngạo Long Lâu, tổ chức nắm quyền thao túng toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-lang-cua-ba-chu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Trường Bạch Sơn, bởi đỉnh núi quanh năm tuyết phủ trắng xóa mà thành tên, núi non trùng trùng điệp điệp, liên miên bất tuyệt, rừng cây cao vút, hòa sắc trắng cùng cảnh quan nơi đây; con đường tuyết trắng mênh mang, không ai tới lui, bởi vậy nên càng khó gặp được người.

Nghe nói, trên Trường Bạch Sơn kỳ trân dị thú, kỳ hoa dị thảo nhiều vô số kể, chỉ cần có lòng muốn tìm thì ngay cả trên vách đá tuyết đối cũng có thể tìm ra. Nhưng năm dài thảng rộng, đường núi hiểm trở, số người lên núi đã ít lại càng ít. Huống chi ở dưới chân núi người dân còn lưu truyền một truyền thuyết cổ xưa — Trường Bạch Sơn, kỳ trân nhiều, mỗi vách đá có một cái tên; đường tuyết trắng, không người tới, quanh năm thảng dài tuyết phủ tuyết; trên núi này, người người đồn, ngàn năm hồ tinh đang cư ngụ; này khách nhân, báo bằng hữu, chớ coi thường tính mạng của mình.

Cứ thế, những người can đảm bước lên Trường Bạch Sơn quanh năm vắng bóng người, họa chăng chỉ có những hiệp khách hứng thú với việc săn hồ tinh ngàn năm — ít nhất là vậy.

2. Chương 1-2

Vó ngựa nặng nề gõ xuống mặt tuyết trắng, kéo lên lớp đất đen phì nhiêu nằm bên dưới, hòa lẫn với tiếng la của đám hán tử khí thế đang ngồi trên lưng ngựa, vang vọng vào giữa núi rừng trắng xóa, phá vỡ không

khí lạnh lẽo, tĩnh mịch quanh năm ở nơi đây.

Diên cuồng chạy chối chết phía trước nhóm người này là một con chồn tuyết, vết máu đỏ trên trên bộ lông trắng tinh khiến nó trở thành một mục tiêu vô cùng nổi bật, hấp dẫn đám người thoái cảm giác săn đuổi mà chạy vào vùng núi này.

Chồn tuyết tránh trái tránh phải, tránh được mưa rơi loạn tiễn phía trên đầu, phóng vọt vào vùng rừng cây rậm rạp; chốc lát, nhóm thợ săn phía sau vì không nhìn thấy mục tiêu đâu nữa mà kìm cương ngựa, tại chỗ quay đầu bốn phía nhằm tìm kiếm bóng dáng của nó.

Trong số những hán tử đang vội vã tìm kiếm ấy, chỉ có một người nam nhân điều khiển ngựa ô từ đầu đến cuối trầm mặc là bình tĩnh đứng yên nhìn hồi lâu vào bên trong rừng, khí thế hùng dũng oai vệ, đỉnh thiên lập địa, không quan tâm đến những bằng hữu đang bận rộn tìm kiếm.

“Hàn huynh, huynh cũng phụ tìm chút đi.” Một thợ săn cao hứng nói. “Dầu gì súc sinh kia là do huynh bắn bị thương, mà bộ lông của chồn tuyết cũng vô cùng quý hiếm cao giá đấy!”

“Săn được thì sao?” Được tôn xưng ư? Nam tử được gọi là Hàn huynh trầm ổn mở miệng, không giống như đám người đang thở dốc bên cạnh, hàn khí trên núi cao hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn.

“Một con chồn tuyết bé tí như thế thì làm được gì?” Nếu mục đích đi săn của cả nhóm là tìm lông thú về làm áo thì một con chồn tuyết bé nhỏ có thể làm ra được thứ gì? Chi bằng không săn còn hơn.

“Hữu dụng lắm chứ!” Một gã đàn ông vai u thịt bắp, nước da ngăm đen, giữa mặt lại dính đầy bông tuyết nói tiếp. “Chồn tuyết nổi tiếng xảo trá bén nhạy, khó mà săn đuổi. Nếu không thể bắt đủ bộ, chỉ cần giết một con cũng được, chứng minh thuật bắn cung của bản thân đấy!”

Hàn Tề thả cương, quay về phía đại hán kia chấp tay nói. “Giang huynh nói quá.”

“Hàn huynh không cần phải khiêm tốn thế.” Một người khác cũng thôi không tìm kiếm nữa, quay ngựa đi về phía bọn họ.

“Ở phương bắc này còn ai không biết lâu chủ Ngạo Long Lô cung thuật tinh xảo, có thể nói nhất tuyệt. Có điều, mãi vẫn không thấy tăm hơi con chồn tuyết kia đâu. Chẳng lẽ thật đúng như lời vị lão bá kia nói trước khi lên núi, hồ tinh trên núi này đã giúp nó một tay?”

“Ha ha ha! Tin đồn thất thiệt của ngu dân đốt nát dưới núi mà Lý huynh cũng tin?”

Gương mặt lịch sự trầm xuống. “Giang huynh ngay cả lời nói đùa mà cũng nghe không ra ư?”

“Không phải nghe không ra, chẳng qua là kinh ngạc khi thấy huynh nói ra những lời này.”

“Hai vị, chúng ta lặn lội đường xa tới Trường Bạch Sơn này chính là để hưởng thụ thú vui săn bắn, cần gì phải nổi lên tranh chấp.” Hàn Tề đúng lúc chen vào, đem hai người chuẩn bị bốc hỏa kéo ra xa.

Hai nam tử kia đồng thành hừ một tiếng, bộ dáng y như trẻ con giận dỗi, làm Hàn Tề chỉ biết cười cho qua mà thôi.

Đột nhiên, một bóng đen phóng vọt qua những hàng cây trong rừng, tốc độ nhanh đến mức nếu không phải nhiều năm luyện võ khiến hắn có một đôi mắt thật tinh tường, e là ngay cả Hàn Tề cũng không thể nhìn rõ.

Vừa mới nhìn thấy, hắn nhanh chóng rút tên, lên dây cung, bắn về phía bóng đen. Tiếng mũi tên xé gió vút đi, bóng đen đang di động cực nhanh bỗng nhiên dừng lại, sau đó thì biến mất.

Dù không nhìn thấy, nhưng Hàn Tề biết mình đã bắn trúng đích, lập tức thúc ngựa phóng lên. Mấy người bạn cũng đuổi theo sau, còn có người cao giọng hô. “Hàn huynh hạ được chồn tuyết rồi!”

Mọi người kéo nhau đến chỗ bóng đen biến mất, trên mặt tuyết trắng xóa, màu máu đỏ tươi nhuộm ướt đầm một mảng trời, kia mũi tên lông vũ đen của Hàn Tề đang lạnh lùng cắm vào cổ chân của một cô gái.

“Cô nương!” Hàn Tề vừa nhìn ra bóng đen trên đất là một người, ngay cả ngựa cũng không cho ngừng, chân đạp khinh công bay xuống, phóng vọt đến bên người bị thương. “Nàng không sao chứ?”

Cô gái vẫn một mực cúi đầu tựa như đang cố nhịn không phát ra thanh âm sợ động tới vết thương từ nãy tới giờ, nghe được tiếng của Hàn Tề thì rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt như thủy linh, lại ngân ngấn nước mắt vừa tức giận lại vừa mang vẻ nhịn đau nhìn chằm chằm lại hắn, lời nói mang theo ý giễu cợt. “Nhìn tình hình này người bảo có sao không?”

Hàn Tề trong nháy mắt cảm thấy hô hấp của mình như ngưng lại. Người nữ tử trước mặt này mang một vẻ đẹp hắn chưa từng nhìn thấy qua, đôi mắt như thủy linh dù đang hàm chứa tức giận nhưng vẫn lộ ra vẻ linh tú sinh động, mày liễu phi yến phân biệt, cánh mũi thanh tú, kín đáo nhưng kiều diễm làm người thương yêu, đôi môi nhợt nhạt vì đau mà mím chặt lại khiến người say mê, mái tóc dài như thác được được trang trí bởi một cây trâm bạch ngọc duy nhất, cùng làn da ngàng màu với tuyết trắng nơi đây thu hút tâm thần người khác, tựa như thiên nhân vậy.

Bình sinh chưa từng hưởng qua mùi vị ngọc lăng, coi như hôm nay cũng ném được.

“Người bắn bị thương người khác rồi cũng không nói được câu nào à?”

Tiếng rên rỉ khe khẽ cùng giọng nói yếu ớt mang theo sự không vui nhưng đồng thời cũng là lạnh nhạt không để ý, khiến cho người khác cực kỳ khó hiểu, rốt cuộc nàng là đau đớn hay là nổi giận, hoặc căn bản là chẳng quan tâm đến thương thế kia?

“Xin thứ cho tại hạ thất lễ.” Hàn Tề chấp tay xin lỗi, sau đó dùng hai ngón tay bẻ gãy đuôi mũi tên rồi ném

qua một bên, một lần nữa chấp tay nói. “Xin cô nương lượng tình bỏ qua cho, tại hạ nhất định phải kiểm tra thương thế của cô nương.” Trong mắt đen hướng đến lớp vải đang phủ lên cổ chân nữ tử, rồi lại một lần nữa áy náy quay về nhìn gương mặt đẹp đến rung động lòng người, tựa như thiên nhân kia.

“Hóa ra hàn khí trên núi làm mất người đông mù rồi à?” Người được Hàn Tề cho là thiên nhân kia lạnh lùng nói, độ tức giận dường như cao hơn một tầng. “Đến cả nam hay nữ cũng không phân biệt được.”

“Người... Người là nam nhân?”

“Chứ còn sao nữa. Ui da... đau quá...”

“Người –”

Tiếng ngựa hí đằng sau ngăn Hàn Tề nói tiếp. Ngay sau đó một giọng nói kinh ngạc vui vẻ truyền tới.

“Hàn huynh, huynh bắt trung một cô nương thật xinh đẹp!” Tiếng ca ngợi cứ vang lên không ngừng.

“Ngậm miệng các người lại!” Cứ luôn miệng cô nương, cô nương, cô nương. Chẳng lẽ đám người này thực sự bị hàn khí của Trường Bạch Sơn đông cho mù mắt hề rồi à? Y lắc đầu, u khẩu khí lãnh đạm vẫn vững vàng chỉ trích. “Tự dưng gây chuyện nhiều loạn núi rừng tĩnh mịch không nói, lại còn... ư...” Vết thương trên chân khiến y ngừng nói, gương mặt tái nhợt để trắng bệch.

“Hàn huynh, chuyện này là sao vậy?”

“Y cũng giống chúng ta, là nam nhân.”

“A—” Mọi người ngạc nhiên.

Trên đời này có nam nhân đẹp đến như vậy ư?

Những người này... Nếu không phải bình sinh y không thính động can qua, những người này đã sớm – ui da... đau quá đi!

Nếu đã cùng là nam nhân, vậy cũng sẽ không tệ hiểm rồi. Hàn Tề vươn tay, ung dung đem y ôm lên.

“Người làm gì vậy?” Nam tử dung mạo như thiên nhân đó bất ổn tiến sát bộ ngực hấn, giọng nói lạnh nhạt.

“Dẫn người xuống dưới núi tìm đại phu.”

“Không cần.” Nam tử kéo vạt áo hần.

Hàn Tề bây giờ mới phát hiện, hai tay đang kéo vạt áo mình cũng trắng non y như dung nhan chủ nhân của nó.

“Ta biết qua y thuật, chút thương thế này không ngại tới ta.”

“Người –” Cái người đơn bạc, gầy yếu này mà là đại phu ư? Y làm thế nào điều dưỡng bản thân thành cái dạng này thế? Hàn Tề lần nữa kinh ngạc, cũng thắc mắc làm sao một người đơn bạc như thế lại có thể sống sót ở nơi băng thiên tuyết địa như vậy.

“Tuy nói biết qua y thuật, nhưng chỗ đau ở chân cũng không tiện đi lại, xin phiền người đưa ta trở về chỗ ở.”

Không cần tốn hai lời, Hàn Tề đã ôm y phóng vọt lên ngựa, kéo cương thúc ngựa chạy đi, sớm quên còn có một nhóm người đang đứng chỗ này, ngay cả chào hỏi cũng không màng, chỉ để lại cho mọi người thân ảnh nghênh ngang đi.

Không ai giục ngựa đuổi theo, nguyên nhân thứ nhất chính là chưa ai kịp tỉnh trí khỏi vẻ đẹp kinh hồn kia, nguyên nhân thứ hai chính là – không một con ngựa nào ở đây có thể thắng được danh câu “Hắc Vân” của Hàn Tề cả.

“Công tử, người nhìn này, bé chồn tuyết nó bị thương, chảy thật là nhiều máu... Công tử!” Tiếng la vang tận mây xanh cuối cùng chuyển thành tiếng kinh hô đầy ngạc nhiên, đôi mắt đen nhất linh hoạt chớp chớp rồi rơi trên người công tử xinh đẹp xuất trần.

Còn có – tên vô lễ đang ôm công tử.

“Buông công tử nhà ta ra!” Thật là một tiểu tử ác chí cực vô lễ. “Thật là to gan, lại dám dùng đôi tay dơ bẩn kia chạm vào công tử nhà ta! Giỏi lắm! Không đánh người đến bỏ ra đất, ta đây liền không gọi Tiệp Nhi!” Huênh hoang hô xong, con chồn tuyết được ôm trong ngực như thể thông linh, leo lên vai Tiệp Nhi, để cho trung bộc một lòng bảo vệ chủ có thể nhào tới trước dạy dỗ ngoại địch.

“Tiệp Nhi.” Một tiếng gọi khẽ chặn lại cuộc tấn công đầy khí thế, trong đó mang theo chút bất đắc dĩ cùng buồn cười. “Người người cần phải để ý hiện giờ là chủ tử đang bị thương ta chứ không phải hần, hộ chủ cũng phải xem tình huống.”

B-Bị thương? “Ác đồ đáng chết, lại dám đả thương công tử nhà ta, ta không giáo huấn người một trận sao được!”

“Tiệp Nhi.” Thiệt tình, tức giận như vậy làm gì cơ chứ? “Chẳng qua chỉ là chút thương nhỏ thôi.”

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Cứ dùng dằng ở chỗ này, thương thể của chủ nhân người cho dù là nhỏ cũng sẽ thành lớn đó.” Mắt thấy máu tươi nhuộm đỏ y phục dần loang ra, Hàn Tề cau mày, vô thức ra lệnh. “Cho ta vào.”

Tiệp Nhi đứng áng ngữ trước cửa, bày ra bộ dáng “Ừ, ta không cho người vào đấy, xem người làm gì được ta!” vô cùng khí thế.

“Tiệp Nhi.” Chủ nhân lên tiếng đánh tan khí thế giương cao của nàng, lập tức bước qua bên nhường đường.

“Vâng, thưa công tử.” Thế này là sao? Để ngoại nhân bước vào phòng, chuyện này chưa từng xảy ra đó! Nhìn Hàn Tề lực lưỡng đi vào trong ngôi nhà mình chăm lo, nàng nói nhỏ trong lòng.

“Không được làm bầm.” Như thể nhìn thấu tâm tư nàng, không cần quay đầu ôn nhu ra lệnh.

“Vâng, thưa công tử.” Thiệt là, tại sao “Tiệp Nhi.”

“Vâng ạ.” Ngay cả thâm mắng trong lòng cũng không được ư? Ai! Đành phải thỏa hiệp theo hấn vào nhà, mới nhận ra nam tử này thật cao lớn, để nàng cảm thấy ngôi nhà bình thường trống trải hôm nay bỗng nhiên hẹp lại thật nhiều. “Không dư to lớn như vậy làm gì chứ? Muốn phá luôn căn phòng này rồi còn gì!”

“Tiệp Nhi.” Một mặt hướng dẫn nam tử đưa mình về mang y đến bên ghế đệm cạnh cửa sổ, một bên nhìn đồng bộ của mình lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhưng y không hay, cái lắc đầu này rơi vào đáy mắt Hàn Tề, lại thành một vẻ biếng nhác mỹ lệ. Ít nhất, hấn vì thế mà ngừng hô hấp trong nháy mắt, biết rõ người mình đang ôm trong lòng là nam nhân cũng không cách nào kiềm chế.

“Vâng, thưa công tử. Chính tâm, cẩn ngôn, thận hành.” Tiệp Nhi liên tục liếc mắt, miệng nói.

Đợi đến khi yên vị rồi, đôi môi đỏ tươi khẽ cười. “Đa tạ tương trợ. Tiệp Nhi, tiễn khách.”

“Vâng!” Tiệp Nhi vui vẻ ứng lời, ba chân bốn cẳng vội đem thô nhân đang làm chật nhà đuổi ra. “Này, này, nghe công tử nhà ta nói chưa? Đuổi người á! Biến biến biến!”

Hàn Tề sững sờ, nghe câu trả lời ngoài dự liệu của mình không khỏi thất kinh.

“Còn không mau đi!” Cái người này sao vô lễ như vậy? Chủ nhân đã hạ lệnh đuổi khách, vậy mà vẫn còn đứng yên bất động đằng đó.

“Thương thể của người chưa được chữa trị, ta không yên tâm.” Từ khi tiến vào trong nhà, không thấy bất kì dược liệu nào bày trong đó, nói y hiểu qua y thuật, Hàn Tề dĩ nhiên không tin, càng không thể rời đi.

Chẳng hiểu tại sao, hẳn không cách nào an tâm, càng không cách nào yên lòng rời đi.

“Tổn thương không có gì đáng ngại, huynh đài không cần quan tâm.” Đôi mắt như làn thu thủy khẽ vượt qua Hàn Tề, rơi vào đồng bộc, hoàn toàn không chú ý tới thân hình cao lớn của hắn. “Tiệp Nhi, người nói chồn tuyết bị thương?”

“A!” Không nhắc tới nàng cũng quên khuấy mất, thiệt tình! Điều tại tên to lớn này hại. “Đúng đó, đúng đó, công tử, chồn tuyết không biết vì sao trên đuôi dính toàn là máu.”

Nam tử như hiểu ra gì đó, ánh mắt quét qua Hàn Tề. “Là người nhĩ.”

Không một tia nghi vấn, giọng nói lạnh nhạt vô vị lại làm cho Hàn Tề nhất thời thấy túng quẫn khốn khó.

“Tại hạ...”

“Trong nhóm người kia, chỉ có huynh đài là có bản lãnh này.” Có thể bản bị thương y, khó trách chồn tuyết không tránh khỏi mũi tên tập kích.

“Là ta. Chẳng lẽ con chồn này là người nuôi?”

“Không phải.” Tiếng cười nhạt đầy giễu cợt vang lên. “Các người săn nó để làm gì? Chế áo lông? Một con chồn nhỏ làm sao sánh được với gấu to? No bụng? Thứ cho tại hạ nông cạn, nhưng chưa từng nghe ai nói thịt chồn ngon cả. Thế thì, đầu tiên xin hỏi, vì sao các người lại đi săn chồn?”

Hàn Tề không nói, cảm thấy túng quẫn, bởi không biết nên nói thế nào cho phải. Nếu trả lời là chỉ để hưởng thú vui đi săn, hẳn có dự cảm, nhất định sẽ bị nam tử này khinh miệt.

Từ trước đến nay vốn không quan tâm ánh mắt người khác dành cho mình, lần đầu tiên Hàn Tề có một ý miệt mẫn liệt hi vọng không để y dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình.

“Hay là... chồn tuyết làm bị thương người hoặc bạn của người?”

“Chít ” Bé chồn tuyết dường đang bị thương vẫn phóng thẳng từ tay Tiệp Nhi sang bám vào trước ngực nam tử xinh đẹp, cái đầu bé xíu liên tục lắc qua lắc lại như muốn nói. “Không, em hồng có làm bị thương ai cả.”

“Tiệp Nhi, lấy kim sang được ra đây.” Nhìn một chút vết thương trên đuôi chồn tuyết, nam tử cuối cùng cũng bắt đầu động tác.

“Vâng, thưa công tử.” Đáp lời xong ngay lập tức vào nhà trong, không lâu sau, Tiệp Nhi ôm trên tay nhiều chai nhỏ màu trắng đi ra.

“Nói ra thật xấu hổ, con chồn này với chúng ta không thù không oán, thuần túy chỉ là vì...” Nhìn thấy chồn tuyết ngoan ngoãn nằm trên đùi nam tử xinh đẹp để cho y bôi thuốc, Hàn Tề đột nhiên ngưng nói, lần đầu cảm thấy miệng lưỡi mình thật kém cỏi, chỉ có bốn chữ “thú vui sẵn sẵn” mà cũng không nói ra được.

“Để hưởng thú vui sẵn sẵn.” Nam tử như hiểu rõ ý hẩn muốn nói, vỗ nhẹ vào người chồn tuyết đang hưởng thụ thuốc thượng hạng trên chân mình, đuổi nó nhảy xuống, ánh mắt lúc này mới dừng trên người Hàn Tề. “Ta nói đúng không?”

“Không sai, đúng là như vậy.” Hàn Tề thản nhiên nhận.

Nam tử xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc. “Nếu ta là người cũng sẽ không thản nhiên nhận như vậy.”

Giọng nói lãnh đạm không nghe ra được là tán thưởng hay là hạ thấp, tâm tư kín đáo khiến Hàn Tề không thể nào đoán được.

“Ta chưa từng nói dối bao giờ.”

“Dù cho có khiến người khác phiền lòng?”

“Dù biết cũng không làm khác được.” Hẩn rốt cuộc đem ánh mắt rơi vào nam tử không biết tên kia. “Câu trả lời từ trước khi ngươi hỏi đã có, ta còn có thể dối gạt như thế nào nữa? Với lại, Hàn Tề ta cũng không cho phép mình làm cái việc phi quân tử như vậy.”

“Hàn Tề? Người gọi là Hàn Tề?”

“Ta... Thương thế của ngươi còn chưa trị!” Những lời này, cơ hồ là từ trong miệng Hàn Tề hét ra.

Theo tiếng hét, cũng vì nóng lòng, Hàn Tề chẳng để ý khách nhân lễ nghi, phóng vội đến bên nam tử đang dựa vào ghế, hai tay nắm lấy gấu quần, hơi dùng lực chút đã xé rách nó, để lộ ra bên ngoài vết thương đã ngưng chảy máu, trên đây vẫn còn cắm đầu mũi tên khi nãy của hẩn, càng tăng thêm phần áy náy.

“Cái tên cao to hỗn trưởng chết tiệt này, lại dám dùng tên thương tổn đến người, thật là không muốn sống nữa rồi. Tiệp Nhi ta ”

“Tiệp Nhi.” Thật là, có một đồng bọn nhiệt huyết hộ chủ có đôi khi cũng thật là phiền. “Đi lấy nước đi.”

“Dạ...” Hung tợn trừng mắt với tên khốn vừa tự báo tên Hàn gì gì đó, Tiệp Nhi cắn hận nhưng cũng lấy thùng nước rời đi, để lại chủ nhân và tên ác đồ ít nhất nàng tự cho là vậy ở lại trong phòng.

“Thật không thể tin được người còn có thể nói nói cười cười.” Hàn Tề quan sát vết thương, sau đó nhưng một bà bà nổi cáu nói. “Nhìn vết thương này đi, nếu không phải trời đông giá rét để cho máu đông lại, thể nào người cũng đã bất tỉnh vì mất máu đấy, làm gì còn ở đây mà cười cười nói nói. Hơn nữa, biết rõ bản thân bị thương mà còn lo chữa cho con chồn tuyết đó! Trời ạ, người nói người hiểu qua y thuật, lý nào lại để vết thương nặng không lo quay qua ” Hắn chợt im miệng.

Từ lúc nào mình trở thành một bà già lắm điều vậy trời? Hàn Tề tự hỏi, ảo não rút ta về, bước lui về sau mấy bước.

“Không nói nữa?”

“Nói cũng không vào tai, ta nói thêm có ích lợi gì.” Đôi môi mím chặt lại thành một đường cương nghị, quyết không nhiều lời nữa.

“Ồ, hóa ra cũng biết ta không nghe lọt?” Dựa vào cửa sổ nửa nằm, nam tử có vẻ hết sức hứng thú dò xét Hàn Tề, như một đứa trẻ phát hiện ra một món đồ chơi mới.

Căn phòng chợt trở nên yên tĩnh, mỗi người đều đang quan sát đối phương nhưng lại không nói ra, cho đến khi “Công tử, nước cũng được làm ấm vừa phải rồi. Nhanh nhanh nhanh! Thừa dịp nước còn đang nóng rửa vết thương đi A! Cái mũi tên đáng ghét này thì làm sao đây?!”

“Tiệp Nhi.” Không khí tĩnh mịch bị đồng bọn đánh tan, nam tử chống tay ngồi dậy, nói với Hàn Tề. “Người bắn tên do người rút ra.”

“Dĩ nhiên.”

Hàn Tề ngay lập tức bước lên làm, đổi lại những tiếng la mắng từ Tiệp Nhi.

“Tiệp Nhi!” Nam tử cao giọng nói. “Dem con ngựa bên ngoài kia đưa vào trong hậu viện, an trí đâu vào đấy.”

“Dạ?” Thế này là sao? Không thể nào!

“Còn nữa, đi chuẩn bị một gian phòng khách.”

Quả nhiên, y như những gì Tiệp Nhi nghĩ, nói đúng hơn, điều nàng không muốn nghĩ cuối cùng cũng thành sự thật.

Ánh mắt nam tử quay về trên người Hàn Tề, không ngoài suy đoán nhìn thấy thần sắc mừng rỡ khó che dấu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-lang-cua-ba-chu>